

største Anledning dertil. Man har seet Klager over Titulaturer hos Konger, og det er dog en meget mere indskrænket Paastand efter den Mængde Titulaturer, som have verseret i Verden, end denne er. Vi have ført Krig engang, om jeg husker ret, for de tre Kroner i Baabenet, saa der er meget mere Anledning til at føre Krig for den Paastand, at vi endnu have en Grundlov for Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender. Gaaer derimod Regjeringen ganske simpelt ind paa det Forslag, som her foreligger under Nr. 1, er al Grund for en saadan Paastand hævet, thi saa er det, som er den væsentlige Side af Sagen, det, at bære Byrderne og yde Pengene, overtaget af os alene. Mig forekommer det derfor, at i Fædrelandets færdige Tare bør man komme bort fra den Stilling, hvori man er, gennem de Midler, man kan, uden at bryde overters med Noget. Man maa lægge Mærke til, at det principale Forslag er meget tilbageholdende, det bryder ikke overters med Noget. Det lader den hele finansielle Lovgivning, som havde Gyldighed før Fredsslutningen, bestaae urørt, og denne Finantslovgivning omfatter Normalbudgettet indtil Slutningen af Finantsaaret 1865—66, de dertil svarende Tilslægbevillinger og endnu forskellige andre Love af lignende Bestaafenhed, og det indrømmer derved en vis fri Raadighed over de Midler, som gennem denne Pengeforvaltning og disse Finantslove ere samlede og staae til Raadighed. Det stiller kun en skarp Begrænsning mellem en Fortid, hvorover man havde Raadighed i Henhold til denne Forvaltning, og en Fremtid, i hvilken denne Forvaltning dog videst gaaet kun kan blive en halv tvetydig og, som jeg paaftaaer, bestridt Raadighed. Jeg bestrider den, fordi det er min Overthyning, at det er Rigsdagens Pligt i dette Dieblik at fremkalde Tvist paa dette Punkt; jeg benægter, at der i nogen Pengefag er et fælles Anliggende, saalænge Regjeringen ikke kan paavise nogen Stump af Fællesskab, som i Henhold til Loven og Kundgjørelsen af 28de Januar 1852 kan siges at deeltage med Kongeriget i at bære de Byrder og Udgifter, som følge af Statslivet.

Suel: Ligesom den ærede firdste Taler skal jeg yde Finantsudvalgets Ordfører den Anerkjendelse, at han correct og tydeligt har fremstillet alle Nuancerne i Udvalgets forskellige Forslag, og navnlig ogsaa paa en for mit Vedkommende tilfredsstillende Maade har begrundet det Forslag, hvortil jeg nærmest skal slutte mig, nemlig det under Nr. 2 som subsidiairt opførte Forslag. Naar jeg nu skal tillade mig at tilføje nogle Ytringer til nærmere Forklaring af min Opfattelse af denne Sag, skal jeg bestræbe mig for at gjøre det deels overordentlig kort og deels paa en saadan Maade, at jeg saa lidt som muligt kommer til at berøre Forholdet til den ved Siden af Rigsdagen bestaaende Forsamling, Rigsvaadet, om hvis Competence jeg i dette Dieblik ikke har nogen Opfordring til som Medlem af Rigsdagens Folkething at udtale mig. For mig stiller Sagen sig saaledes: Naar et Interessentskab opløses, ophører Interessentskabscontracten at være gyldig, Interessentskabets Bestyrelse ophører at fungere, og de enkelte Interessenters Forpligtelse til at give Indskud til Interessentskabets Diemed ophører ligeledes. Disse Sætninger, troer jeg, ere aldeles uimodsigelige. Ved Kundgjørelsen af 28. Januar 1852 blev der oprettet et saadant Interessentskab mellem Kongeriget, Hertugdømmet Slesvig og Hertugdømmet Holsteen, idet der med Hensyn til visse Anliggender, som allerede tidligere havde været fælles for disse Landsdele, men hvilket Fællesskab var blevet brudt ved Krigen, gjenoprettedes et Fællesskab eller et Interessentskab, saaledes at visse Anliggender, hvori der var en eensartet Lovgivning i disse forskellige Landsdele, henlagdes til særegne Ministerier, og det blev besluttet at oprette en særlig Forsatning for disse Fællesanliggender, altsaa for Fællesskabet. Naar man gennemgaaer alle de paagjældende Love, som jeg ikke her skal nævne, vil man finde, at det overalt er Fællesskabet, der accentueres og betegnes som Gjenstand for Forsatningen saavel som for Administrationen. Man henlagde ikke disse Sager til en særegen Bestyrelse og Repræsentation, fordi de vare af den Vigtighed, at de krævede en særlig Behandling, men fordi man vilde opretholde et Fællesskab mellem disse Landsdele